

ความร่วมมือทางเศรษฐกิจในภูมิภาคเอเชีย-แปซิฟิก

ในปัจจุบันสภาพเศรษฐกิจ การค้าและอุตสาหกรรมของโลกได้เปลี่ยนแปลงไปจากสมัยอดีตอย่างมากคือ ในอดีตการค้าระหว่างประเทศจะมีการตกลงกันเฉพาะ ประเทศคู่ค้าเพียง 2 ประเทศ ซึ่งจะมีข้อตกลงกันเป็นพิเศษเช่น อาจมีการลดอัตราภาษีศุลกากรระหว่างกัน โดยสำหรับประเทศอื่น ๆ จะมีอัตราภาษีตามปกติหรืออาจเป็นอัตราพิเศษก็ได้ แต่ในการค้าโลกปัจจุบัน มีการขยายตัวอย่างรวดเร็ว เกิดการค้าแบบพหุภาคีขึ้นมาแทนที่การค้าแบบเดิม ทำให้แต่ละประเทศที่อยู่ในภูมิภาคเดียวกันจำเป็นต้องมีการรวมกลุ่มกันทางเศรษฐกิจเกิดขึ้น ความร่วมมือทางการค้าและเศรษฐกิจทั่วไปทางภูมิภาคทำให้ประเทศในกลุ่มได้ประโยชน์ ซึ่งอีกนัยหนึ่งคือประเทศนอกกลุ่มเสียประโยชน์ จึงเป็นเหตุกระตุ้นให้ประเทศที่อยู่นอกการร่วมมือดังกล่าว เข้าร่วมกลุ่มกันเพิ่มขึ้น เช่น การรวมกลุ่มประชาคมยุโรป(European Community:EC) ประกอบด้วยประเทศในภูมิภาคยุโรป ซึ่งได้รับความสำเร็จอย่างสูง ทำให้เกิดการรวมกลุ่มทางเศรษฐกิจในภูมิภาคอื่น ๆ ตามมาเช่น ภูมิภาคอเมริกาเหนือ (The North America Free Trade Area:NAFTA) ส่วนในแถบเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ก็ได้มีการรวมเป็นกลุ่มอาเซียน(ASEAN) ซึ่งได้มีการลงนามจัดตั้งเขตการค้าเสรีอาเซียน(AFTA) โดยมีเป้าหมายให้ ASEANเป็นเขตการค้าเสรีภายใน 15 ปี แต่กลุ่มอาเซียนเพียงกลุ่มเดียวอาจมีอำนาจต่อการรวมกลุ่มเศรษฐกิจอื่น ๆ ได้ไม่มาก ดังนั้นจึงมีการรวมกลุ่มในภูมิภาคเอเชีย-แปซิฟิกโดยครอบคลุมประเทศต่าง ๆ ถึง 21 ประเทศ เรียกว่ากลุ่มความร่วมมือทางเศรษฐกิจของประเทศในเอเชีย-แปซิฟิก(Asia-Pacific Economic Cooperation:APEC) ซึ่งเอเปคกำลังเป็นกลุ่มที่มีความสำคัญเพิ่มขึ้นอย่างมากในโลก เพราะประเทศเหล่านี้มีศักยภาพสูง

3.1ความเป็นมาของเอเปค

กลุ่มประเทศในภูมิภาคเอเชีย-แปซิฟิก ได้สร้างความร่วมมือทางเศรษฐกิจเอเชีย-แปซิฟิก (ASIA-PACIFIC ECONOMIC COOPERATION: APEC) ขึ้นเมื่อปี 1989 โดยความริเริ่มของออสเตรเลีย ด้วยเล็งเห็นว่าภูมิภาคเอเชีย-แปซิฟิก เป็นภูมิภาคที่คาดกันว่าจะเป็นภูมิภาคที่กุมอำนาจทางเศรษฐกิจของโลกในอนาคตเอาไว้ เพราะประเทศในกลุ่มเอเชีย-แปซิฟิก แต่ละประเทศล้วนแต่มีความก้าวหน้าทางเศรษฐกิจสูงเกือบทั้งสิ้นเช่น สหรัฐอเมริกา และญี่ปุ่น ซึ่งก็เป็นประเทศมหาอำนาจทางเศรษฐกิจที่เป็นอยู่ในโลกปัจจุบัน นอกจากนั้นก็ยังมีประเทศอุตสาหกรรมใหม่

(NEWLY INDUSTRIALIZED COUNTRIES : NICs) อันได้แก่ ฮังกัอง เกาหลีใต้ ไต้หวัน และ สิงคโปร์ ประเทศเหล่านี้เป็นประเทศที่มีศักยภาพสูงในการแข่งขันในเวทีการค้าโลก ประเทศในแถบเอเชียตะวันออกเฉียงใต้คือ ประเทศไทย มาเลเซีย อินโดนีเซีย ฟิลิปปินส์ บรูไน ซึ่งเป็นประเทศกำลังพัฒนาที่กำลังมาแรง มีความก้าวหน้าและมีการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจค่อนข้างสูง ประเทศในเอเชียอีกชาติหนึ่งที่ค่อนข้างสำคัญคือ จีน เป็นประเทศที่มีประชากรเป็นจำนวนมาก หมายความว่าตลาดขนาดใหญ่ สำหรับการค้าและการลงทุน จีนยังมีข้อได้เปรียบอีกคือ มีค่าแรงงานต่ำ เหมาะกับการลงทุนสำหรับอุตสาหกรรมประเภทที่ใช้แรงงานเป็นส่วนสำคัญในการผลิต สำหรับประเทศในแถบเอเชียประเทศอื่น ที่มีความก้าวหน้าทางเศรษฐกิจในระดับที่ดี เป็นประเทศที่มีความสามารถสูงได้ในอนาคตคือ ประเทศกลุ่มอินโดจีน อันได้แก่ เวียดนาม ลาว เขมร และพม่า ประเทศเหล่านี้เป็นประเทศที่กำลังปรับตัว และพัฒนาตัวเองจากระบบเศรษฐกิจปิดหรือระบบเศรษฐกิจแบบคอมมิวนิสต์เดิม มาเป็นการพัฒนาประเทศในระบบเสรีนิยมประชาธิปไตย นอกจากนี้ประเทศในเอเชียยังอุดมไปด้วยทรัพยากรธรรมชาติอยู่อีกมาก อัตราค่าจ้างแรงงานก็ยังคงอยู่ในอัตราที่ต่ำเมื่อเทียบกับประเทศที่พัฒนาแล้ว

แต่เหตุผลสำคัญเหนืออื่นใด ในการตั้งกลุ่มความร่วมมือทางเศรษฐกิจในเอเชีย-แปซิฟิก สืบเนื่องจากความยืดหยุ่นของการเจรจาการค้าหลายฝ่ายรอบอุรุกวัย ทำให้ประเทศมหาอำนาจโดยเฉพาะสหรัฐอเมริกา และออสเตรเลีย ต้องการให้การเจรจารอบอุรุกวัย ประสบผลสำเร็จโดยเร็ว เพื่อให้การค้าโลกมีการเปิดเสรีมากขึ้น จึงใช้การรวมกลุ่มทางเศรษฐกิจเป็นอีกทางเลือกหนึ่งของการเปิดเสรี เพื่อแสวงผลประโยชน์จากโอกาสดังกล่าว

ขณะนี้เอเปคมีสมาชิกภาพประกอบด้วยทั้งหมด 21 ประเทศคือ สมาชิกในการจัดตั้งครั้งแรกมีจำนวนทั้งหมด 12 ประเทศประกอบด้วย สหรัฐอเมริกา แคนาดา ญี่ปุ่น เกาหลีใต้ สิงคโปร์ อินโดนีเซีย มาเลเซีย บรูไน ฟิลิปปินส์ ไทย ออสเตรเลียและนิวซีแลนด์

ต่อมามีประเทศเข้าร่วมกลุ่มอีก 6 ประเทศประกอบด้วย จีน จีนไทเป ฮังกัอง ปาปัวนิวกินี เม็กซิโก และชิลี และในปี 1998 เอเปคได้รับสมาชิกใหม่อย่างเป็นทางการเพิ่มอีก 3 ประเทศคือ เปรู เวียดนาม รัสเซีย ประเทศสมาชิกของเอเปคยังสามารถสมัครได้เรื่อย ๆ ถ้าหากที่ตั้งอยู่ในเขตเอเชีย-แปซิฟิก ถ้าประเทศสมาชิกในกลุ่มรวมตัวกันอย่างเหนียวแน่น ก็เป็นที่คาดว่าปริมาณการค้าและการลงทุน จะมีการหมุนเวียนกันอย่างมหาศาล ซึ่งอาจเป็นไปได้ว่าอาจมากกว่าส่วนอื่น ๆ ของโลกก็เป็นได้

แนวความคิดในเรื่องการรวมกลุ่มกันทางเศรษฐกิจ ของกลุ่มประเทศในเขตเอเชีย-แปซิฟิก ได้มีมาตั้งแต่ปี 1965 โดยศาสตราจารย์ KYOSHI KOJIMA และ KURIMOTO HIROSHI ได้มีการเสนอการจัดตั้งเขตการค้าเสรีเอเชีย-แปซิฟิก (PACIFIC FREE TRADE AREA : PAFTA) แนวความคิดพื้นฐานของแนวคิด PAFTA นี้ได้มาจากประชาคมเศรษฐกิจยุโรป (EUROPEAN ECONOMIC COMMUNITY : EEC) และเขตการค้าเสรียุโรป (EUROPEAN FREE TRADE AREA : EFTA) แต่แนวความคิดนี้ถูกคัดค้าน เนื่องจากประเทศต่าง ๆ ในกลุ่มนี้กลัวว่าญี่ปุ่นจะเป็นประเทศที่ได้รับประโยชน์มากที่สุดจากผลของการจัดตั้งเขตการค้าเสรีเอเชีย-แปซิฟิก เพราะญี่ปุ่นมีความได้เปรียบประเทศต่าง ๆ หลายด้าน ทั้งการค้า การลงทุน ความเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจ นั้นแสดงถึงอำนาจทางเศรษฐกิจที่ญี่ปุ่นมีมากกว่าประเทศอื่น ๆ ยิ่งญี่ปุ่นมีความต้องการที่จะทำการจัดตั้งเขตการค้าเอเชีย-แปซิฟิกมากเพียงใดก็แสดงว่า ญี่ปุ่นยังมีผลประโยชน์หรือคาดว่าจะได้รับผลประโยชน์จากการนี้มากตามไปด้วย และเนื่องจากสถานการณ์ในขณะนั้น เขตการค้าเสรีอื่น ๆ หรือการรวมตัวกันในรูปแบบอื่น ก็ยังไม่ปรากฏออกมาอย่างเป็นรูปธรรมให้เห็นกันอย่างชัดเจน ประเทศอื่นในแถบภูมิภาคนี้จึงไม่เห็นด้วยกับแนวคิดนี้ เนื่องจากคิดว่าไม่จำเป็น และจะเป็นการเสียเปรียบญี่ปุ่นไปมากกว่าที่เป็นอยู่ในขณะนั้น

หลังจากนั้น ก็เกิดความร่วมมือกันทางเศรษฐกิจเกิดขึ้นอีกหลายครั้ง แต่เป็นความร่วมมือที่เกิดขึ้นแบบหลวม ๆ ซึ่งความร่วมมือทางเศรษฐกิจดังกล่าวเกิดขึ้นจากบุคคลหลายกลุ่ม อาทิเช่น นักธุรกิจ รัฐบาล หรือนักวิชาการ เช่น PACIFIC BASIN ECONOMIC COUNCIL : PBEC PACIFIC ECONOMIC COOPERATION CONFERENCE : PECC เป็นต้น

ต่อมาในช่วงทศวรรษ 1970 สถานการณ์ของโลกได้เปลี่ยนไป อาทิสัญญาเสียอำนาจของสหรัฐอเมริกา จากเวียดนาม และนโยบายของผู้นำของสหรัฐอเมริกา ที่ต้องการแสดงอำนาจของการเป็นประเทศผู้นำของกลุ่มประเทศเสรี ซึ่งขณะนั้นนโยบายทางเศรษฐกิจ ได้แบ่งออกเป็น 2 ฝ่ายคือ ฝ่ายเสรีและฝ่ายคอมมิวนิสต์ โดยมีสหรัฐอเมริกา และโซเวียต เป็นผู้นำตามลำดับ การที่สหรัฐอเมริกา สูญเสียอำนาจในเวียดนามไปเท่ากับว่า ดุลอำนาจระหว่าง 2 ฝ่าย ได้สูญเสียไป ทำให้สหรัฐอเมริกา ต้องขยายการค้า การลงทุน หรือการให้ความช่วยเหลือในรูปแบบต่างๆ เพื่อป้องกันการสูญเสียประเทศอื่นที่ยังเหลืออยู่ เป็นการรักษาภาพพจน์การเป็นประเทศผู้นำของโลกเสรีอย่างสหรัฐอเมริกา เป็นสิ่งที่เลี่ยงไม่ได้ นั้นหมายความว่า สหรัฐอเมริกา ต้องเริ่มต้นในการยอมรับแนวคิดของการรวมกลุ่มในรูปแบบต่าง ๆ ซึ่งในอนาคตอาจขยายไปเป็นเขตการค้าเสรีได้ในอนาคต

แนวคิดการจัดตั้งเอเปค ได้เริ่มขึ้นอีกครั้งในช่วงทศวรรษ 1980 โดยขึ้นแรกประเทศในแถบเอเชียและแปซิฟิกได้มีการจัดตั้ง PACIFIC ECONOMIC COOPERATION CONFERENCE : PECC ภายในแนวคิดการรวมกลุ่มกันเป็นสังคม มีการค้าระหว่างกันหลายประเทศ แทนที่จะเป็นการตกลงการค้ากันระหว่างแค่ 2 ประเทศ ซึ่งอาจมีข้อตกลงกันเป็นพิเศษระหว่างกัน โดยแตกต่างกันไปสำหรับประเทศอื่น ทำให้ไม่เป็นการยุติธรรมสำหรับประเทศอื่น

ในการประชุมครั้งแรกของ PECC นั้นมีสมาชิกเข้าร่วมประชุม 11 ประเทศคือ ไทย สิงคโปร์ มาเลเซีย ฟิลิปปินส์ อินโดนีเซีย ออสเตรเลีย แคนาดา ญี่ปุ่น นิวซีแลนด์ เกาหลีใต้และสหรัฐอเมริกา นอกนั้นยังมีกลุ่มประเทศในมหาสมุทรแปซิฟิกเข้าร่วมประชุมด้วยคือ ปาปัวนิวกินี ฟิจิและทองกา โดยการประชุมในครั้งนี้จัดที่เมืองแคนเบอร์รา ออสเตรเลีย การประชุมประกอบด้วยคณะผู้แทนจากแต่ละประเทศ นักวิชาการจากสถาบันการศึกษาและนักธุรกิจ ทำให้การประชุมมีตัวแทนที่ประกอบด้วยผู้รอบรู้หลายฝ่าย ซึ่งส่งผลให้การประชุมเกิดประสิทธิภาพมากกว่าเดิม โดยที่ประชุมให้มีการจัดตั้งสำนักงานเลขาธิการขึ้นที่สิงคโปร์ และให้มีคณะทำงานเพื่อศึกษาในด้านต่าง ๆ ของกลุ่มเอเปค แบ่งให้มีคณะทำงานออกเป็น 10 คณะดังนี้

- 1.TASK FORCE ON AGRICULTURE POLICY,TRADE AND DEVELOPMENT
- 2.TASK FORCE ON FISHERIES COOPERATION AND DEVELOPMENT
- 3.PACIFIC ISLAND NATIONS TASK FORCE
- 4.SCIENCE AND TECHNOLOGY TASK FORCE
- 5.TASK FORCE ON TRANSPORTATION,TELECOMMUNICATION AND TOURISM
- 6.TASK FORCE ON TROPICAL FOREST COOPERATION
- 7.MINERAL AND ENERGY FORUM
- 8.TRADE POLICY FORUM
- 9.WORK GROUP ON PACIFIC ECONOMIC OUTLOOK PROJECT
- 10.STUDY GROUP ON HUMAN RESOURCE DEVELOPMENT

PECC เป็นก้าวแรกที่น่าไปสู่ความร่วมมือกันทางเศรษฐกิจของประเทศในภูมิภาคนี้ หรือก็คือเอเปคนั่นเอง เนื่องจากเป็นแหล่งรวบรวมความคิดข้อเสนอแนะ รวมทั้งข้อเท็จจริงต่าง ๆ จากหลายฝ่ายทั้งจากภาครัฐบาล และเอกชน รวมทั้งนักวิชาการจากสถาบันการศึกษา ทำให้สามารถวิเคราะห์ความเป็นไปได้ และโอกาสในการจัดตั้งความร่วมมือทางเศรษฐกิจ หรือเขตการค้าเสรีในอนาคต

เอเปค ได้ถูกกล่าวถึงเป็นครั้งแรกโดยนายกรัฐมนตรีของออสเตรเลียชื่อ BOB HAWKE ที่กรุงซิดนีย์ ประเทศเกาหลี่ เมื่อเดือนมกราคม 1989 โดยสามารถสรุปหัวข้อสำคัญได้ดังนี้

1. การสร้างและสนับสนุนให้เกิดระบบการค้าพหุภาคีภายในภูมิภาคนี้ ให้เป็นรูปเป็นร่างให้เหมือนกับข้อตกลงแกตต์
2. การกำหนดในเรื่องเกี่ยวกับผลประโยชน์ที่จะได้รับของประเทศเอเชีย-แปซิฟิก
3. ให้มีการตกลงกันเกี่ยวกับอุปสรรคทางการค้าในภูมิภาคนี้

จากข้อเสนอดังกล่าวของนายกรัฐมนตรีของออสเตรเลียในครั้งนั้น ทำให้เกิดการประชุมของเอเปคขึ้น โดยจัดประชุมขึ้นที่กรุงแคนเบอร์รา ออสเตรเลีย ระหว่างวันที่ 6-7 พฤศจิกายน 1989 ผู้เข้าร่วมประชุมประกอบด้วย กลุ่มประเทศอาเซียน ออสเตรเลีย นิวซีแลนด์ ญี่ปุ่น เกาหลีใต้ แคนาดา และสหรัฐอเมริกา โดยมีผู้เข้าร่วมสังเกตการณ์ คือเลขาธิการของอาเซียน PECC และกลุ่มประเทศแปซิฟิกตอนใต้ โดยเนื้อหาการประชุมในครั้งนี้ส่วนหนึ่งเนื่องจากปัญหาการค้าพหุภาคีและปกป้องทางการค้าของประเทศต่าง ๆ และเพื่อให้เป็นไปตามข้อตกลงทั่วไปว่าด้วยอัตราภาษีศุลกากร และการค้าหรือแกตต์ (GENERAL AGREEMENT ON TARIFF AND TRADE : GATT) จากการประชุมครั้งนี้จะเน้นถึงลักษณะโดยทั่วไปที่สามารถสังเกตเห็นได้โดยแบ่งเป็น 3 หัวข้อดังนี้

1. ความร่วมมือที่จะเกิดขึ้นนั้น ควรเป็นความร่วมมือที่เป็นอิสระต่อกัน คือประเทศใดประเทศหนึ่ง หรือกลุ่มใดกลุ่มหนึ่ง ไม่สามารถมีอิทธิพลเหนือประเทศอื่นในภูมิภาคได้ เนื่องจากบางประเทศมีขนาดใหญ่และมีอำนาจสูง เมื่อเทียบกับประเทศอื่นในภูมิภาคนี้เช่น สหรัฐอเมริกา ญี่ปุ่น แคนาดาและออสเตรเลีย เป็นต้น
2. ความแข็งแกร่งทางเศรษฐกิจของประเทศสมาชิกภายในกลุ่มเอเปคนั้น ทำให้แต่ละประเทศสมาชิกสามารถที่จะได้รับประโยชน์อย่างมาก จากการรวมกลุ่มทางเศรษฐกิจ
3. ความร่วมมือที่จะเกิดขึ้น ทำให้การไหลเวียนของสินค้าและบริการ การลงทุนและเทคโนโลยี มีมากกว่าเดิม และประเทศสมาชิกยังสามารถที่จะใช้ประโยชน์การเหลือของเขตความร่วมมือทางเศรษฐกิจอื่น ๆ ได้อีกด้วยเช่น AFTA NAFTA เป็นต้น ทำให้สามารถที่จะทำการค้ากับประเทศอื่นได้ ซึ่งเดิมอาจถูกกีดกัน เนื่องจากไม่ได้เป็นประเทศสมาชิกของกลุ่มนั้น

หลังจากการประชุมของกลุ่มเอเปคที่แคนเบอร์รา ออสเตรเลีย ก็ได้มีการประชุมต่อมาอีกหลายครั้ง แต่ก็ไม่ประสบความสำเร็จเนื่องจากมีหลายประเทศไม่เห็นด้วย ในการประชุมครั้งหลัง ๆ ความสำคัญของการประชุมมีมากขึ้น ในการประชุมครั้งที่ 5 ที่ซีแอตเติล สหรัฐอเมริกา ในปี 1993 การประชุมได้ขยายเป็นการประชุมในระดับผู้นำประเทศ แนวคิดเกี่ยวกับเขตการค้าเสรีเอเชีย-แปซิฟิก ได้ถูกนำเสนออีกครั้งโดยสหรัฐอเมริกา โดยมีออสเตรเลียสนับสนุนอย่างเต็มที่ แต่

ความพยายามในครั้งนี้ก็ยังไม่สำเร็จ เนื่องจากบางประเทศไม่เห็นด้วยจนกระทั่งการประชุมครั้งล่าสุดที่อินโดนีเซีย ความคิดเกี่ยวกับเขตการค้าเสรีเอเชีย-แปซิฟิก ก็เริ่มกลับมาเป็นที่สนใจอีกครั้ง เนื่องจากหลายประเทศเห็นว่ามีความประโยชน์มากกว่าผลเสีย อาจเป็นผลมาจากความสำเร็จของแกตต์ การเกิดเขตการค้าเสรีในภูมิภาคอื่น ๆ ของโลกเช่น ประชาคมยุโรป (EUROPEAN COMMUNITY) เขตการค้าเสรียุโรปตะวันตก(EFTA) ซึ่งเกิดการกีดกันการค้าในกลุ่ม(TRADE BLOC) ทำให้เกิดเขตการค้าเสรีเอเชีย-แปซิฟิก มีความจำเป็นมากขึ้น โดยผู้เข้าร่วมประชุมได้รับหลักการให้มีการจัดตั้งเขตการค้าเสรีในปี 2020

การประชุมสุดยอดของกลุ่มประเทศสมาชิกเอเปคในปี 1994 ได้มีความเห็นร่วมกันในปฏิญญาโบกอร์(BOGOR DECLARATION) ที่ให้ประเทศสมาชิกมีแนวทางการพัฒนาการค้าและการลงทุนให้เป็นไปแบบเสรี โดยทำการขจัดอุปสรรคต่าง ๆ ที่มีต่อการค้าและการลงทุนให้หมดไปในปี 2010 สำหรับประเทศพัฒนาแล้ว และสำหรับประเทศกำลังพัฒนา ในปี 2020 จากปฏิญญาดังกล่าว แสดงว่าเขตการค้าเสรีเอเชีย-แปซิฟิกจะเกิดขึ้นหลังจากปี 2020 และจะต่างจากเขตการค้าเสรีอื่น ๆ คือจะไม่มีการจำกัดจำนวนสมาชิก ประเทศที่ต้องการเป็นสมาชิกสามารถเข้าร่วมได้ ถ้าหากสามารถลดอุปสรรคทางการค้าและการลงทุนให้เหมือนกับข้อตกลงที่กลุ่มประเทศสมาชิกเดิมได้ทำไว้

กลไกการดำเนินงานที่สำคัญ

1. การประชุมผู้นำด้านเศรษฐกิจของเอเปค (APEC ECONOMIC LEADERS MEETING)

จะมีการประชุมปีละ 1 ครั้ง ซึ่งเป็นการประชุมระดับสูงสุด โดยมีผู้นำประเทศหรือรัฐบาลเป็นผู้เข้าร่วมประชุม สำหรับประเทศไทย นายกรัฐมนตรีเป็นผู้แทนเข้าประชุม ซึ่งการประชุมจัดขึ้นเป็นครั้งแรกเมื่อ 1993 ที่ BLAKE ISLAND สหรัฐอเมริกา ตามความคิดริเริ่มของประธานาธิบดีสหรัฐอเมริกา และตามด้วยอินโดนีเซียในปี 1994 ญี่ปุ่นในปี 1995 ฟิลิปปินส์ในปี 1996 แคนาดาในปี 1997 และล่าสุดที่มาเลเซียในปี 1998

2. การประชุมรัฐมนตรีเอเปค (APEC MINISTERIAL MEETING)

จะมีการประชุมปีละ 1 ครั้ง ซึ่งมีแล้วทั้งหมด 10 ครั้ง โดยมีรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศ และรัฐมนตรีว่าการกระทรวงพาณิชย์เป็นผู้แทนเข้าร่วมประชุม เพื่อพิจารณาผลการดำเนินงานของเอเปค ในรอบปี ซึ่งได้รับจากที่ประชุมรัฐมนตรีด้านต่าง ๆ และที่ประชุม เจ้าหน้าที่อาวุโส และเพื่อรายงานกิจกรรมที่สำคัญให้ที่ประชุมผู้นำด้านเศรษฐกิจของเอเปคพิจารณา

3. การประชุมรัฐมนตรีเอเปค ในด้านอื่น ๆ

ได้แก่ การประชุมรัฐมนตรีการค้า การประชุมรัฐมนตรีด้านการเงิน การประชุมรัฐมนตรีด้านสตรี เป็นต้น จัดประชุมปีละ 1 ครั้ง ทำหน้าที่พิจารณาผลการดำเนินการในสาขาที่เกี่ยวข้อง ซึ่งได้รับรายงานจากคณะทำงานต่าง ๆ ภายใต้กรอบเอเปค และเพื่อรายงานกิจกรรมที่สำคัญให้ที่ประชุมรัฐมนตรีเอเปค

4. การประชุมเจ้าหน้าที่อาวุโส (SENIOR OFFICIALS MEETING)

จะมีการประชุมปีละ 3-4 ครั้ง มีปลัดกระทรวงการต่างประเทศเป็นหัวหน้าคณะผู้แทนไทย ทำหน้าที่พิจารณาการดำเนินงานของเอเปคในทุกด้าน รวมทั้งความคืบหน้าของกิจกรรมภายใต้คณะทำงาน และองค์กรต่าง ๆ ของเอเปค การบริหารงานของสำนักเลขาธิการเอเปค และงบประมาณสำหรับกิจกรรมต่าง ๆ เพื่อเสนอให้ที่ประชุมรัฐมนตรีพิจารณาอนุมัติต่อไป

5. การประชุมคณะกรรมการว่าด้วยการค้าและการลงทุน (COMMITTEE ON TRADE AND INVESTMENT)

จะมีการประชุมปีละ 3-4 ครั้ง โดยมีผู้แทนจากกระทรวงพาณิชย์เป็นหัวหน้าคณะผู้แทนไทย ในการประชุมนี้ ทำหน้าที่ประสานงานดำเนินการภายใต้กรอบเอเปค ในส่วนที่เกี่ยวกับการเปิดเสรี และการอำนวยความสะดวกด้านการค้าและการลงทุน และรายงานต่อเจ้าหน้าที่อาวุโส

ผลการประชุมผู้นำด้านเศรษฐกิจของเอเปค

ครั้งที่ 1 จัดขึ้น ณ เกาะเบลค สหรัฐอเมริกา ในปี 1993 นับเป็นจุดเริ่มต้นที่สำคัญของการดำเนินการของเอเปค เนื่องจากเป็นปีที่ได้มีการเสนอวิสัยทัศน์ของภูมิภาคเอเชีย-แปซิฟิก และในครั้งนี้ได้มีข้อเสนอแนะแนวทางการดำเนินการของเอเปค ให้มีการเปิดเสรีทางการค้า ในระดับภูมิภาคและระดับโลก

ครั้งที่ 2 จัดขึ้นที่เมืองโบกอร์ กรุงจาการ์ตา อินโดนีเซีย ในปี 1994 ในครั้งนี้ได้มีการประกาศปฏิญญาโบกอร์(BOGOR DECLARATION) ซึ่งมีสาระสำคัญดังนี้

- 1.กำหนดเป้าหมายการเปิดเสรีทางการค้าและการลงทุนในภูมิภาค โดยให้ประเทศอุตสาหกรรมเปิดเสรีภายในปี 2010 และประเทศกำลังพัฒนาเปิดเสรีภายในปี 2020
- 2.ให้คำมั่นที่จะปฏิบัติตามพันธกรณีภายใต้การเจรจาอบอุรุกวัยอย่างเต็มที่ และไม่ชักช้า
- 3.ตกลงที่จะเร่งรัด และขยายการปฏิบัติตามผลของการเจรจาอบอุรุกวัยให้กว้าง และลึกมากขึ้น รวมทั้งแผนงานด้านการอำนวยความสะดวกทางการค้าและการลงทุน

ครั้งที่ 3 จัดขึ้นที่ประเทศญี่ปุ่น ในปี 1995 ได้มีการรับรองแผนปฏิบัติการโอซากา(OSAKA ACTION AGENDA : OAA) ซึ่งกำหนดหลักการทั่วไป และกรอบแนวทางในการดำเนินงานเพื่อให้บรรลุเป้าหมายของการเปิดเสรีด้านการค้าและการลงทุนตามปฏิญญาโบกอร์ โดยแผนปฏิบัติการโอซากามีสาระสำคัญ ประกอบด้วยแผนงานหลัก 3 ด้านที่มีความสำคัญเท่าเทียมกัน ได้แก่

- 1.การเปิดเสรีด้านการค้าและการลงทุน
- 2.การอำนวยความสะดวกด้านการค้าและการลงทุน
- 3.ความร่วมมือกันด้านเศรษฐกิจและวิชาการ

ซึ่งภายใต้แผนปฏิบัติการโอซากา จะเป็นการเปิดเสรีที่ครอบคลุมทุกสาขาโดยไม่มีข้อยกเว้นทั้งด้านการค้าสินค้า การค้าบริการ และการลงทุน แต่จะมีความยืดหยุ่นด้านระยะเวลา โดยคำนึงถึงสถานการณ์และความจำเป็นของแต่ละประเทศสมาชิก

ก.ภายใต้การเปิดเสรี และการอำนวยความสะดวกด้านการค้าและการลงทุน ประกอบด้วยแผนงาน 2 ด้านคือ

ด้านแรก แผนการดำเนินงานร่วมของประเทศสมาชิกเอเปค(COLLECTIVE ACTION PLANS : CAPs) ใน 15 สาขา ประกอบด้วย ภาษีศุลกากร มาตรการที่มิใช่ภาษีศุลกากร บริการ

การลงทุน มาตรฐานและการยอมรับร่วม พิธีการศุลกากร สิทธิในทรัพย์สินทางปัญญา นโยบาย การแข่งขัน การจัดซื้อโดยรัฐ การผ่อนคลायกฎระเบียบ กฎว่าด้วยแหล่งกำเนิดของสินค้า การ ประรองดองข้อพิพาท การเคลื่อนย้ายของนักธุรกิจ การปฏิบัติตามผลการเจรจาอบอุรุกวัย และรวบรวม ข้อมูลและวิเคราะห์

ด้านที่สอง แผนการดำเนินงานของแต่ละประเทศสมาชิก (INDIVIDUAL ACTION PLANS : IAPs) ใน 14 สาขาเหมือนกับใน CAPs แต่ไม่มีสาขาการรวบรวมข้อมูลและการวิเคราะห์

ข.ภายใต้ความร่วมมือทางด้านเศรษฐกิจและวิชาการ(ECOTECH) ประกอบด้วยแผนการ ดำเนินการใน 13 สาขา คือ ทบทวนข้อมูลด้านการค้าและการลงทุน ด้านพลังงานในภูมิภาค โครงสร้างพื้นฐานทางเศรษฐกิจ ด้านการส่งเสริมการค้า ด้านโทรคมนาคม ด้านวิสาหกิจขนาดเล็ก และ ขนาดกลาง ด้านวิทยาศาสตร์อุตสาหกรรมและเทคโนโลยี ด้านการขนส่ง ด้านเทคโนโลยีการ อาหาร การพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ ด้านประมง การท่องเที่ยว และด้านการอนุรักษ์ทรัพยากรทาง ทะเล

นอกจากนี้ ได้มีการรับข้อเสนอเบื้องต้นของทั้ง 18 ประเทศ ที่ประเทศผู้นำต่าง ๆ ได้ ประกาศยืนยันความมั่นใจและความตั้งใจ ที่จะดำเนินมาตรการเปิดเสรีด้านการค้าและการลงทุน ใน ลักษณะที่ลึกและกว้างกว่าผลการเจรจาอบอุรุกวัย พร้อมทั้งให้มีการจัดตั้งกลุ่มทำงานเฉพาะกิจ เพื่อศึกษาปัญหาเรื่องอาหารและอุตสาหกรรมเกษตร และได้จัดตั้งสภาที่ปรึกษาทางธุรกิจของ เอเปค (APEC BUSINESS ADVISORY COUNCIL : ABAC) ซึ่งจะเป็นกลไกสำหรับให้คำปรึกษาแก่ เอเปค ในมุมมองของนักธุรกิจ โดยผู้นำของแต่ละประเทศสมาชิกเป็นผู้แต่งตั้ง นักธุรกิจเข้าร่วมไม่ เกินประเทศละ 3 คน ผลการประชุมในครั้งนี้ นับว่ามีบทบาทสำคัญอย่างยิ่ง เนื่องจากการ เปลี่ยนเจตนาารมย์ทางการเมืองในการเปิดเสรีทางการค้าและการลงทุนในภูมิภาคเอเชีย-แปซิฟิก จากที่เป็นเพียงวิสัยทัศน์มาเป็นแผนปฏิบัติการ ซึ่งจะมีผลเป็นรูปธรรมและมีการกำหนดหลักการ ทั่วไป แนวทางการดำเนินงานและกรอบเวลาที่แน่นอนในการปฏิบัติงาน เพื่อให้บรรลุเป้าหมาย ของการเปิดเสรีตามที่ระบุไว้ในปฏิญญาโบกอร์

ครั้งที่ 4 จัดขึ้นในปี 1996 ที่ประเทศฟิลิปปินส์ ได้มีการให้ความเห็นชอบต่อแผนปฏิบัติการ มะนิลาของเอเปค (MANILA ACTION PLAN FOR APEC : MAPA) ซึ่งประกอบด้วยแผนการ ดำเนินงานร่วมของสมาชิกเอเปค 15 สาขาและแผนการดำเนินงานรายประเทศ 14 สาขา รวมทั้ง กิจกรรมเกี่ยวกับ ECOTECH อีก 13 สาขา กว่า 320 โครงการ นอกจากนั้นยังได้มีการประกาศ

ปฏิญญาว่าด้วยกรอบการเสริมสร้างความร่วมมือทางเศรษฐกิจและการพัฒนาของเอเปค (DECLARATION ON AN APEC FRAMEWORK FOR STRENGTHENING ECONOMIC COOPERATION AND DEVELOPMENT) โดยมีการกำหนดสาขาที่ให้ความสำคัญไว้ 6 ด้านคือ

- การพัฒนาทรัพยากรมนุษย์
- การพัฒนาความมั่นคง ปลอดภัยและประสิทธิภาพของตลาดทุน
- การสร้างความแข็งแกร่งของโครงสร้างพื้นฐานทางเศรษฐกิจ
- การนำเทคโนโลยีมาใช้เพื่ออนาคต
- การส่งเสริมการเจริญเติบโตที่ยั่งยืน
- การพัฒนาการเจริญเติบโตของรัฐวิสาหกิจขนาดเล็กและขนาดกลาง

ครั้งที่ 5 จัดขึ้นที่ประเทศแคนาดาในปี 1997 ได้มีการคัดเลือกสาขาสินค้าและบริการ ที่จะดำเนินการเปิดเสรีให้เร็วขึ้น 15 สาขา ซึ่งมีมูลค่าประมาณ 1.5 ล้านล้านเหรียญสหรัฐอเมริกา โดยประเทศที่พัฒนาแล้วให้ลดภาษีสินค้าใน 9 รายการแรก ประมาณปี 2553 และประเทศที่มีระดับการพัฒนาเศรษฐกิจน้อยกว่า จะลดภาษีภายในปี 2563 สินค้าและบริการทั้ง 15 สาขาประกอบด้วย

1. สิ่งแวดล้อม
2. ปลาและผลิตภัณฑ์
3. ผลิตภัณฑ์ป่าไม้
4. อุปกรณ์และเครื่องมือแพทย์
5. พลังงาน
6. ของเล่น
7. อัญมณีและเครื่องประดับ
8. เคมีภัณฑ์
9. การจัดทำข้อตกลงการยอมรับร่วมในสินค้าไตรมาสแรก
10. เมล็ดพืช น้ำมัน และผลิตภัณฑ์
11. อาหาร
12. เครื่องบินพลเรือน
13. ทุเรียน
14. ยางธรรมชาติ และยางสังเคราะห์
15. รถยนต์

ทั้งนี้ได้มีการดำเนินการใน 9 สาขาแรกก่อน และอีก 6 สาขาที่เหลือให้เจ้าหน้าที่อาวุโสจัดทำข้อเสนอแนะเพื่อประเมินผล และทบทวนอีกครั้งในเดือนมิถุนายน 1998

ในการประชุมครั้งนี้ได้มีการจัดตั้งคณะอนุกรรมการของเจ้าหน้าที่อาวุโสเอเปค ว่าด้วยเรื่องความร่วมมือทางเศรษฐกิจและวิชาการ(SUBCOMMITTEE ON ECONOMIC AND TECHNICAL COOPERATION : SOM)

ครั้งที่ 6 จัดขึ้นที่ประเทศมาเลเซียในปี 1998 ได้มีการรับรองแผนการดำเนินงานรายประเทศ(IAPs) ของสมาชิกใหม่ 3 ประเทศคือ เวียดนาม เปรู และรัสเซีย ผลการประชุมได้มีการรับรองการเปิดเสรีให้เร็วขึ้นรายสาขา เป็นการริเริ่มที่สำคัญในการเปิดเสรีของเอเปค ให้มีความก้าวหน้า บนพื้นฐานความสมัครใจ โดยได้รวมมาตรการอำนวยความสะดวก และความร่วมมือทางเศรษฐกิจและวิชาการไว้ด้วย โดยที่ประชุมตกลงว่าสมาชิกอาจเริ่มดำเนินการทันทีในเรื่องการลดภาษี โดยความสมัครใจ รวมถึงการดำเนินการในเรื่องการอำนวยความสะดวก ความร่วมมือทางเศรษฐกิจและวิชาการ ที่ประชุมยังเห็นชอบกับแผนการดำเนินงานในปี 1999 โดยได้ทำที่เมืองคูชิง และได้เริ่มต้นกระบวนการใน WTO โดยเร็ว ทั้งนี้สมาชิกจะพยายามปรับปรุงการเข้าร่วมให้ดีขึ้น และหาทางสรุปความตกลงใน WTO ในปี 1999 โดยพยายามให้มี CRITICAL MASS ใน WTO ทั้ง 9 สาขา ที่ประชุมได้ตกลงให้มีการทบทวนความคืบหน้าเรื่อง EVSL : EARLY VOLUNTARY LIBERALIZATION (การเปิดเสรีให้เร็วขึ้นรายสาขา ตามความสมัครใจภายใต้กรอบเอเปค) ในการประชุมรัฐมนตรีการค้าเอเปค ในเดือนมิถุนายน 1999 นอกจากนี้ได้มีการพิจารณาความคืบหน้าใน 6 สาขาหลัง และเสนอต่อที่ประชุมรัฐมนตรีการค้าด้วย

3.2 สารสำคัญจากผลการประชุมเอเปคที่เกี่ยวกับอุตสาหกรรมอาหาร

จากการประชุมเอเปคที่ผ่านมา เราสามารถสรุปสาระสำคัญที่เกี่ยวข้องกับอุตสาหกรรมอาหารโดยตรงได้ 2 ประเด็น คือ

1. การเปิดเสรีให้เร็วขึ้นรายสาขา ตามความสมัครใจภายใต้กรอบเอเปค (EARLY VOLUNTARY SECTORAL LIBERALISATION : EVSL)

จากข้อตกลงใน THE OSAKA ACTION AGEND (1995) สมาชิกกลุ่มเอเปค มีความเห็นที่จะกำหนดสาขาอุตสาหกรรมที่จะมีการลดอัตราภาษีศุลกากร และหรือมาตรการที่ไม่ใช่ภาษีศุลกากรซึ่งจะส่งผลดีต่อการค้าและการเติบโตทางเศรษฐกิจในภูมิภาคเอเชียแปซิฟิก ข้อตกลงนี้ได้มีการกำหนดการปฏิบัติอย่างเป็นรูปธรรมในการประชุมที่มะนิลาในปี 1996 โดยผู้นำกลุ่มเอเปค ตัดสินใจกำหนดแผนรูปธรรมที่จะมีการเปิดเสรีล่วงหน้าตามความสมัครใจในบางสาขาอุตสาหกรรม ต่อมาเมื่อวันที่ 25 พฤศจิกายน 1997 ปฏิญญาผู้นำด้านเศรษฐกิจของเอเปค (APEC ECONOMIC LEADERS' DECLARATION) ณ นครแวนคูเวอร์ ประเทศแคนาดา ให้การรับรองต่อความตกลงของที่ประชุมรัฐมนตรีเอเปค ครั้งที่ 9 ในการเปิดเสรีให้เร็วขึ้นตามความสมัครใจ ในสาขาสินค้าและบริการรวม 15 สาขา ในขั้นแรกให้เปิดเสรีใน 9 สาขา ก่อน โดยให้ดำเนินการดังนี้

1.1 พิจารณาขอบเขตของสาขาสินค้าและบริการ วิธีการ มาตรการต่าง ๆ และกำหนดเวลาในการเปิดเสรี 9 สาขาภายใน 6 เดือนแรกของปี 1998 และหากเป็นไปได้ให้มีผลปฏิบัติในปี 1999 โดยจะมีการทบทวนความคืบหน้าการดำเนินงานในการประชุมรัฐมนตรีการค้าของเอเปค ในเดือนมิถุนายน 1998 สาขาสินค้าและบริการดังกล่าว ได้แก่

1. สิ่งแวดล้อม
2. ปลาและผลิตภัณฑ์
3. ผลิตภัณฑ์ป่าไม้
4. อุปกรณ์และเครื่องมือแพทย์
5. พลังงาน
6. ของเล่น
7. อัญมณีและเครื่องประดับ
8. เคมีภัณฑ์
9. การจัดทำข้อตกลงการยอมรับร่วมในสินค้าไตรมาสแรก

1.2 สำหรับสาขาที่เหลือ 6 สาขา มอบหมายให้เจ้าหน้าที่อาวุโสเอเปค จัดทำข้อเสนอ สำหรับประเมินผล และทบทวนในการประชุมเดือนมิถุนายน และให้ข้อเสนอแนะต่อที่ประชุมผู้นำ ด้านเศรษฐกิจของเอเปค ในเดือนพฤศจิกายน 1998 สาขาสินค้าและบริการดังกล่าว ได้แก่

1. เมล็ดพืช น้ำมัน และผลิตภัณฑ์
2. อาหาร
3. เครื่องบินพลเรือน
4. ปู่ย
5. ยางธรรมชาติและยางสังเคราะห์
6. รถยนต์

จะเห็นว่าสาขาสินค้าและบริการทั้ง 15 รายการ สามารถแบ่งออกเป็นอุตสาหกรรมพื้นฐาน หรืออุตสาหกรรมที่ใช้เทคโนโลยีสูงและทุนเข้มข้น กระบวนการในการตัดสินใจนี้ เป็นกระบวนการ ทางการเมืองมากกว่าด้านเศรษฐกิจ และที่สำคัญคือเป็นการตอรอง ระหว่างประเทศที่พัฒนาแล้ว กับประเทศกำลังพัฒนา แม้ว่ากระบวนการ EVSL ในทางนิตินัยเกิดขึ้นบนพื้นฐานของหลักการของ เอเปค ที่ว่าด้วยความสมัครใจ ซึ่งแต่ละประเทศยังคงมีอิสระในการกำหนดสาขาอุตสาหกรรมที่จะ เข้ามามีส่วนร่วมอย่างสมัครใจ

แต่อย่างไรก็ตาม จากผลการประชุมรัฐมนตรีเอเปค เมื่อครั้งที่ผ่านมาที่ประเทศมาเลเซีย ผลการประชุมไม่สามารถบรรลุข้อตกลงสำหรับแผนการลดภาษีศุลกากรสินค้า 9 รายการ เนื่องจากญี่ปุ่นยังคงยืนยั้นในจุดเดิม ที่ไม่ลดภาษีศุลกากรสินค้าประมงและป่าไม้ ทั้งนี้ที่ประชุมจึงมีข้อ ตกลงที่จะผลักดันเรื่องดังกล่าวเข้าหารือในเวทีขององค์การการค้าโลก ซึ่งมีจำนวนสมาชิกมากกว่า และมีข้อยืดหยุ่นในการปฏิบัติตามมากกว่า

2. THE APEC OPEN FOOD SYSTEM

จากการประชุม ABAC TASK FORCE ON EVSL ในการประชุม ABAC (APEC BUSINESS ADVISORY COUNCIL : สภาที่ปรึกษาทางธุรกิจของเอเปค) ครั้งที่ 1/1998 ณ ประเทศเม็กซิโก ประเทศนิวซีแลนด์ได้เสนอเป็นผู้จัดทำข้อเสนอ THE APEC OPEN FOOD SYSTEM ขึ้นเพื่อเป็นกรอบสำหรับอำนวยความสะดวกตามวัตถุประสงค์ของเอเปค ด้านสาขา อาหาร โดยการนำเสนอความจำเป็นสำหรับการเปิดเสรี และการเรียกร้องในการทำการพัฒนา ขนบท และการกระจายเทคโนโลยีที่เกี่ยวข้องกับสาขาอาหารควบคู่กันไปตามเป้าหมาย เพื่อการ

ประกันความยั่งยืนด้านอาหารและมีอาหารในระดับราคาที่ต่ำแก่พลเมืองต่าง ๆ และได้นำเสนอต่อที่ประชุมเอเปค ครั้งที่ 2/1998 เมื่อเดือนพฤษภาคม 1998 ณ นครซิดนีย์ ซึ่งที่ประชุมเอเปค ครั้งที่ 2/1998 ได้จัดตั้ง ABAC TASK FORCE ON FOOD ขึ้นมาเพื่อทำการพิจารณาบททวนและปรับปรุงข้อเสนอดังกล่าว ของนิวซีแลนด์ และในขณะนี้ร่างข้อเสนอดังกล่าวได้เปลี่ยนแปลงชื่อเป็น APEC FOOD SYSTEM สาระสำคัญของร่างข้อเสนอ APEC FOOD SYSTEM มีวัตถุประสงค์เพื่อให้ เอเปค เสริมสร้างความมั่นคงด้านอาหาร(FOOD SECURITY) ในภูมิภาค โดยมีเป้าหมายหลัก 3 ประการ ได้แก่

1. การพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานในชนบท โดยการส่งเสริมให้ภาคเอกชนเข้าไปมีบทบาทในการพัฒนา และการลงทุน เพื่ออำนวยความสะดวกและเป็นช่องทางให้ผู้ผลิตในชนบทสามารถนำผลผลิตเข้าสู่ตลาดในประเทศ และต่างประเทศได้มากยิ่งขึ้น
2. การเปิดเสรีการค้าและการลงทุนในสาขาอาหาร เพื่อกำจัดอุปสรรคในการเข้าถึงอาหาร เช่น ภาษีนำเข้าอาหารของสมาชิกเอเปค ส่วนใหญ่ซึ่งมีอัตราสูง การใช้มาตรการที่ไม่ใช่ภาษีในการกีดกันทางการค้า การอุดหนุนโดยรัฐ และการผูกขาด เป็นต้น
3. การเผยแพร่เทคโนโลยีในการผลิต และการแปรรูปอาหาร ผ่านการดำเนินงานของกลุ่มผู้เชี่ยวชาญความร่วมมือทางวิชาการการเกษตรของเอเปค (AGRICULTURE TECHNICAL COOPERATION EXPERTS GROUP : ATC)

ข้อเสนอแผนการดำเนินงาน เพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ข้างต้น มีดังนี้

1.การพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานในชนบท มีความจำเป็นต้องดำเนินการดังต่อไปนี้ควบคู่กับการเปิดเสรีสาขาอาหาร เพื่อเป็นการประกันประโยชน์ของการขยายการลงทุนโครงสร้างพื้นฐานในชนบทเป็นจริงขึ้นมาคือ

การปฏิรูปนโยบายเศรษฐกิจเพื่อส่งเสริมทางด้านเศรษฐกิจมหภาค

การปฏิรูปกฎระเบียบภายในประเทศ(ระดับท้องถิ่น) เพื่อเสริมสร้างสภาพแวดล้อมที่ชักจูงการลงทุนของภาคเอกชน

การพัฒนาตลาดด้านเงินทุน เพื่ออำนวยความสะดวกและลดต้นทุนของภาคเอกชนในด้านโครงสร้างพื้นฐาน

2.แผนการเปิดเสรีด้านการค้าและการลงทุนในสาขาอาหาร เพื่อเป็นการช่วยเหลือในช่วงการปรับเปลี่ยนของการเปิดเสรีสาขาอาหารมากขึ้น และเป็นการให้การประกันแก่ประเทศสมาชิกสามารถได้เปรียบทางช่องทางหรือโอกาสที่จะมีขึ้น ดังนั้นจึงต้องมีความร่วมมือทางเศรษฐกิจ และวิชาการในสาขาต่าง ๆ ดังนี้

โปรแกรมความช่วยเหลือทางวิชาการเพื่อยกระดับ การดำเนินการด้านสุขอนามัย (SPS) ซึ่งเป็นอุปสรรคต่อการส่งออกสินค้าที่เกี่ยวข้องกับอาหาร

ความร่วมมือในการเร่งรัด การปรับประสานของกฎระเบียบทางอาหารและระบบการควบคุม

การดำเนินการร่วมกันของเอเปค ในการพัฒนาทรัพยากรบุคคลเพื่อให้สอดคล้องกับโอกาสทางการศึกษา และฝึกอบรมที่เป็นความจำเป็นของผู้ที่อยู่ในชนบท ในช่วงการปรับเปลี่ยนไปสู่ช่องทางโอกาสแปรรูป และฐานการผลิตอาหาร

การใช้โครงการของ ABAC PARTNERSHIP FOR EQUITABLE GROWTH (PEG) เพื่ออำนวยความสะดวกแก่การลงทุนของภาคเอกชนในการโครงการ โครงสร้างพื้นฐานในชนบทและในวิสาหกิจในชนบท ซึ่งจะสะท้อนกลับให้เห็นเขตหรือบริเวณที่มีความได้เปรียบในการผลิต และแปรรูปอาหาร

3. การลดการควบคุมข้ามแดนอย่างก้าวหน้าของสาขาอาหารทั้งหมด เพื่อเป็นการเปิดตลาดซึ่งประกอบด้วย

การลดภาษีศุลกากรในอัตราก้าวหน้า

การเสนอและการลดมาตรการที่ไม่ใช่ภาษีศุลกากร ซึ่งเป็นอุปสรรคต่อการค้า

การลดการอุดหนุนการส่งออกในอัตราก้าวหน้า

ความร่วมมือเพื่อประกันการไม่เลือกปฏิบัติ การเข้าสู่ตลาดของผลิตภัณฑ์อาหาร

การดำเนินการควบคู่กับโปรแกรมสนับสนุนจากการผลิต

การเสนอและการปฏิรูปข้อปฏิบัติด้านสุขอนามัย (SPS) ที่ไม่สอดคล้องกับ WTO

THE APEC OPEN FOOD SYSTEM นี้ คาดว่าจะเพิ่มการไหลของเงินทุนระหว่างประเทศต่าง ๆ ซึ่งจะอำนวยความสะดวกโดยการดำเนินการดังนี้

การปฏิรูปกฎระเบียบในประเทศ และการยกเลิกอุปสรรคต่อการลงทุน

การพัฒนาตลาดทุนในประเทศ

การทบทวนและปฏิรูปกิจกรรมต่าง ๆ ซึ่งปกป้องหรือลดการแข่งขันในสาขาอาหาร

การกระจายความก้าวหน้าทางเทคโนโลยี ในสาขาการผลิตและการแปรรูปอาหาร โดยเป็นความร่วมมือในระดับภูมิภาค ในด้านต่าง ๆ เช่น

ก. กฎระเบียบเกี่ยวกับเทคโนโลยีอาหาร

ข. การวิจัยพัฒนา และการตลาดของเทคโนโลยีเกี่ยวกับอาหาร

ค. การประกันว่าการกระจายของเทคโนโลยีใหม่ ๆ นั้นสอดคล้องกับหลักการตลาด และสิทธิทางทรัพย์สินทางปัญญา (IPR)

ง.การประสานงานด้านมาตรฐาน และปรับประสานข้อปฏิบัติด้านสุขอนามัย และความปลอดภัย

จ.การกระจายข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับการผลิตอาหาร และเทคนิคการแปรรูปซึ่งไม่เป็นผลเสียต่อสภาพแวดล้อม